

мареше, а само нагледваше да угради по-скоро черквж-тж си. Довождаше масторы, зидари, рѣзари, ковачи, плащаше и надплащаше, сипваше пары на работници-ты само да ся свърши по-скоро.

— Не бързай толкози, съ по-малко разноски можеш ъх направи, думаж му Петръ и Иваница, а черква-та ще бжде съ туй още по-твърда.

— Не ми е зоръ-тж да бжде по-евтина, нъ да бжде по-скоро готова, отговаряше Ясень. Заклялъ съмь ся, какво черква-та ще бжде отворена на Димитровъ-день.

А зидари-ти, ржкодѣлци-ти, работници-ти и селяни-ти, що дохождахж въ града, лучкахж:

— Кой знае, може голѣма-та Ясенева набожность камь святаго Димитрія да доведе чудотворнж-тж иконж у новж-тж чърквж.

Туй лучкане бѣ съвсѣмъ природно, па като оставихж всяко лучкане на съдбж-тж (урисницж-тж), то на единъ пѣть ся измѣни на обще желаніе, а най-послѣ на истинскж надѣждж, прѣди да е чулъ нѣкой нѣщо за сватеца, откакъ ся е изгубилъ изъ Цариградъ. Виждахж го въ Солунъ, като мѣсто дѣто ся е родилъ, виждахж го то тукъ, то тамъ, говорихж за нѣкои знакове, най-послѣ и срокъ имъ назначавахж; ала знакове-ти ся не явихж, срокове-ти истекохж, надѣжда-та на всѣкъдѣ бы праздна. Народъ-тж тутакси намѣри въ опашж-тж звѣздж нѣкаквж си свръскж съ изгубеныя св. Димитрій.

— Що ли ще бжде туй? казвахж съ страхъ.

— То ще да е на гладъ, говоряхж едни.

— То е на моріж, потвърждавахж други.

— Това е на бой! рѣче Ясень и мнозина му одобрявахж.

Съ тья различни пригоды и лучканіята готвяше ся народный духъ малко по малко за случаи-ты, кои-то още като